

цих свят і дизайнер має вітаючи з цими подіями уникати пафосу та наголошувати водночас на драматичності подій.

Вітальні рекламні плакати, біл-борди виконані у піднесеній, патріотично-спрямованій стилістиці. В умовах нашого сьогодення ця практика є логічною, адже потреба національної само ідентифікації досі є актуальною для українця. Народні мотиви, орнаментика, тощо характерно для дизайну багатьох країн, де стоїть питання акцентування національної складової, ставиться завдання національної самоідентифікації. Якщо говорити саме про рекламу, направлену на декларацію цінностей, найчастіше використовуються орнаментальні мотиви вишивок, як один з символів України.

Крім переосмислення народних мотивів, у вітальних рекламних кампаніях використовують національну державну символіку – Герб України, кольори прапору. Ці символи державності слугують додатковим змістовим візуальним навантаженням, підкреслюють національну складову, наголошують на єдності та цілісності країни.

Сьогодні, коли важливим є національна само ідентифікація українців, гостро стоїть проблема у об'єднанні населення, важливим є підкреслення національних цінностей. Крім акцентування економічних та суспільних проблем, завданням державної соціальної реклами є і декларація цінностей. Соціальна реклама, з привітанням по державних та релігійних святах, виконана на належному професійному рівні, може слугувати одним з факторів об'єднання українців.

Ралемська М.В.

студентка,

Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури

МЕТАМОДЕРН У СУЧАСНОМУ МИСТЕЦТВІ

Сьогодні ми живемо у ХХІ ст., у час технологій, що стрімко розвиваються, проте діяльність людини призводить до серйозних екологічних змін і проблем, на які вже неможливо заплющувати очі. Осмислений погляд на сучасну реальність штовхає весь культурний світ до переходу на новий етап розуміння важливих для сьогодення ідей і поглядів. Так на зміну постмодерну приходять метамодерн і вже стрімко проглядається у всіх видах мистецтва, зокрема і в образотворчому. Проте питання, які несе в собі ідея метамодерну ще досі залишається не до кінця висвітленими у культурі та мистецтві України.

Незважаючи на те, що слово метамодерн з'являється ще 1975 року в тексті американського письменника Масуда Заварзаде, а потім вперше розглядається як нова парадигма у книзі Норміли Деві «Ера Метамодерна» у 1995 році, початком зрушення у бік метамодерну все ж таки вважаються роздуми голландських культурологів Робіна ван ден Аккера і Тімотеуса Вермюйлена «Notes on Metamodernism» написані 2010-го року.

Дуже цікавою є стаття Олександри Думітреску «What is Metamodernism and Why Bother? Meditations on Metamodernism as a Period Term and as a Mode» опублікована у 2016 році. На території України активними дослідниками метамодерну є Олександр та Олександра Кроліковські, значущим для розуміння проблеми метамодерну є інтерв'ю з українським філософом і письменником, доктором філософських наук Тарасом Лютим. Однак тема метамодерну в українському мистецькому середовищі лишається не розкритою, бракує широкого аналізу мистецьких практик, а необізнаність і відсутність роздумів і великого дискурсу на заявлену тему гальмує процес культурного розвитку.

Постмодерн добігає свого кінця, ми живемо на зламі епох, на порозі метамодерну – про це заявляють вже багато філософів, культурологів, мистецтвознавців, художників, тож прийшов час аналізу й узагальнення.

Розпочата Олександром та Олександрою Кроліковські спроба розібратися у представленні метамодерну в культурному просторі України є дуже важливою, оскільки сьогодні Україна переживає глобальні зміни технологій та екології. За таких обставин мистецтву потрібні нові підходи, адже постмодерністська іронія не вказує нові можливі шляхи, тому сучасне мистецтво потребує щірих роздумів на тему «хто ми?» з огляду на наше коріння та глобального переосмислення практик молодих митців. Тому важливо заглибитися у проблему метамодерну.

Як вже згадувалось раніше, вперше поняття метамодерн розглядається як нова парадигма засновницею віровчення Сахаджа-йога Шрі Матаджи Нормілою Деві у книзі, що являє собою культурний і духовний маніфест «Era Metamoderna». У цій роботі Норміла не тільки піднімає на поверхню недоліки постмодерна, а ще й пропонує нові сенси у вигляді рівноваги та внутрішньої трансформації.

З плином часу стає все більш зрозуміло що деякі риси постмодерну (серед яких відсутність сенсу, неможливість і безглуздість пошуку істини, антиформа, гра, випадковість, анархія, втома) починають себе вичерпувати. Тому після появи «Notes on Metamodernism», авторами якого є Робін ван ден Аккер і Тімотеус Вермойлен, внаслідок творчої колаборації філософа, митця та викладача Люка Терера з актором Шая Лабаф народжується текст маніфесту метамодерну.

Основними принципами метамодернізму за цим маніфестом [4] визначено:

1. Ми визнаємо, що коливання – це природний світовий порядок.
2. Ми мусимо звільнитись від інерції сторіччя модерністської ідеологічної наївності та цинічної нещирості її позашлюбної дитини.
3. Надалі рух має здійснюватись шляхом коливань між позиціями з діаметрально протилежними ідеями, які діють як пульсуючі полюси колосальної електричної машини, що змушує цей світ рухатись.
4. Ми визнаємо обмеження, притаманні будь-якому руху і переживанню, а також марність будь-яких спроб вийти за окреслені межі. Особлива риса системи – її недосконалість – вимагає прихильності не заради досягнення заданого результату або рабського слідування її курсу, а, скоріше, заради можливості побіжно побачити те, що приховано зовні. Існування збагатиться, якщо ми будемо ставити своє завдання так, ніби ці межі можна подолати, тому що така дія розкриває світ.

5. Все, що існує, захоплено незворотним сповзанням до стану максимально ентропійної несхожості. Художнє творення можливе лише за умови породження або розкриття відмінностей. Афект у його кульмінації – нічим не опосередковане переживання відмінності як такої. Метою мистецтва повинно бути дослідження перспективи власних парадоксальних амбіцій шляхом виманювання позамежного до присутності.

6. Теперішнє – це симптом народження двійні: безпосередності сприйняття і поступового його згасання. Сьогодні ми ностальгісти тією ж мірою, в якій ми – також і футуристи. Нові технології дають можливість одночасного сприйняття і розігрування подій з безлічі позицій. Ця виникаюча мережа сприяє зовсім не згасанню історії, а її демократизації, виствітлюючи розгалужені стежки, уздовж якими її грандіозні оповідання можуть мандрувати тут і зараз.

7. Художники можуть вирушити на пошуки істини так само, як наука прагне до поетичної елегантності. Вся інформація є основою знання, емпіричного чи афористичного, незалежно від її справжньої цінності. Ми повинні розкрити обійми науково-поетичному синтезу і просвітницькій наївності магічного реалізму. Помилка породжує сенс.

8. Ми пропонуємо прагматичний романтизм, що не скутий ідеологічними засадами.

Побачити прояви метамодерну у мистецтві, що визнані деякими культурологами та критиками, можна у багатьох творах мистецтва, серед яких інсталяції Олафура, живопис Пітера Дойга, колективна робота Люка Тернера, Шая Лабаф і мисткині Насті Саде Рьонкьо, твори південно-африканської мисткині (переможниці «Generation Future Art Prize» від Pinchuk Art Center) Денео Саше Бопапе, в яких ми бачимо характерне для метамодерну домінування етичного початку, стимулу до пошуку своїх коренів і традицій, сутності перебування у цьому світі.

Серед українських митців метамодерністю можна вважати Алевтину Кахідзе. Мої останні мистецькі практики розглядаються дослідниками метамодернізму Олександром та Олександрою Кроліковські як прояви метамодерну. У першу чергу, це – інсталяція «Секретик», що була представлена на спільній виставці «Кордон» з молодого французькою художницею, яка працює під псевдонімом Gentsifloquets. Моя робота «Секретик» 2017 р. досліджує межу внутрішнього та зовнішнього, між життям і смертю, видимим і невидимим, правдою і брехнею, реальним і уявним, минулим і теперішнім. На думку Сета Абрамсона, метамодернізм прагне стерти дистанції, особливо межі між речами, які здаються протипоказами, відтворювати відчуття цілісності, що дозволяє нам – у прямому сенсі – вийти за межі навколишнього середовища та рухатися вперед з метою створення позитивних змін у наших спільнотах та світі.

Метамодернізм надає мистецтву можливості переходу кордонів і вихід за межі, роздуми над глобальними питаннями та вигадання нових власних шляхів та відповідей, спонукає митців до пошуку себе у цьому світі та розумінні своєї історії, що дуже важливо для сьогоденної. Оскільки метамодернізм тільки ровивається, то він немов заново народжується у кожному новому творі.

Список використаних джерел:

1. Велика ідея [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://biggggidea.com/practices/novij-svitanok-yak-metamodern-zahoplyue-svit/>
2. Notes on Metamodernism [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.metamodernism.com/>
3. What is Metamodernism and Why Bother? Meditations on Metamodernism as a Period Term and as a Mode/ Alexandra E. Dumitrescu/12-04-2016 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://electronicbookreview.com/essay/what-is-metamodernism-and-why-bother-meditations-on-metamodernism-as-a-period-term-and-as-a-mode/>
4. ECM/Journal of Aesthetics & Culture [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.emerymartin.net/FE503/Week10/Notes%20on%20Metamodernism.pdf?fbclid=IwAR1HwXKrAgM23otgkB60rnkgrBGDtN1ipb88G-w9u7y03SuUKEFiLN_fYb4
5. Маніфест метамодернізму [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://thesyncretictimes.wordpress.com/2016/02/22/metamodernist-manifesto-ukrainian/>
6. Культура постмодернізму [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://licey.net/free/15-analiz_proizvedenii_zarubezhnyh_pisatelei_biografii_inostrannyh_pisatelei/61-zarubezhnaya_literatura/stages/2074-kultura_postmodernizma.html

Рибалкін А.В.

магістрант,

Київський університет культури

СТЕНДАП ЯК НОВІТНІЙ ЖАНР РОЗВАЖАЛЬНИХ ПРОГРАМ

У системі сценічних естрадних жанрів провідну роль займає стендап. Оскільки на сьогоднішній день є безліч стендап шоу та теле-передач пов'язаних з цим жанром, але немає чіткого представлення про нього, пропоную у даній статті розглянути основні аспекти створення жанру, його специфіку та складові, а також головних представників.

«Стендап» – це гумористичні номери розмовного жанру, головними характерними особливостями яких є наявність великої кількості інтерактиву, яскраві костюми та присутність як м'яких жартів, які можуть бути побудовані на інтелектуальній грі слів, цікавих історіях і витончених сюжетах, так і брудних, які нерідко переходять всі морально-етичні межі, примушуючи глядача відчувати дуже змішані почуття. Стендап, як новітня форма розмовного жанру на естраді, набуває все більшого поширення, збираючи мільйони глядачів по усьому світу, адже в ньому завжди розкриваються актуальні, гостро-соціальні, близькі глядачу, теми. Сьогодні у телевізійному просторі можна спостерігати безліч гумористичних передач, шоу, естрадних концертів, в яких стендап є невід'ємною складовою сценічного дійства [1, с. 184-186].

На сьогоднішній день стендап є невід'ємною складовою розмовного жанру на естраді. Безліч представників та різновидів цього жанру, країн та національностей, і всіх об'єднує естрада та почуття гумору. Розпочати ознайомлення необхідно із загального введення у світ стендапу, а саме як, де і коли він